

Беседа Владике Артемија у Недељу пету Великог поста, Преподобне Марије Египћанке, 2019. године, у манастиру Светог Архангела Михаила код Ниша

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Ево, браћо и сестре, већ пет недеља прође како смо кренули на једно велико путовање у сусрет васкрсломе Господу. Пет недеља смо припремали се за тај сусрет и остало је још две недеље. Данас, у пету недељу светога Великога поста, света Црква, као и до сада сваке недеље, износи пред нас по неки диван пример из историје Цркве Божије која нас крепи да издржимо на путу којим смо кренули, на путу молитве, поста, труда, борбе са нашим слабостима, са нашим гресима, са нашим страстима.

То света Црква и данас чини, браћо и сестре, изводећи данас пред нас једну дивну светитељку Божију Преподобну Марију Египћанку. Можда сте чули некад за њено житије, можда нисте. Она је на почетку свога живота била велика грешница из Александрије. Провела је у разврату седамнаест година. А онда, милошћу Божијом, она је прогледала духовно, пробудила се и под руководством Свете Богородице кренула је у пустињу јорданску да се тамо подвизава и да чисти своју грешну душу од свакога греха и сваке прљавштине. И она је у пустињи, у труду, у подвигу, посту, молитвама провела четрдесетседам година. За то време она у пустињи није видела никога, није видела лице човечије, чак ни некакву зверку није видела. Била је сама са Богом својим. А онда по промислу Божијем, њу је открио један, такође пустињак, старац Зосима који је од ње сазнао њено

житије које је касније уписано у књиге и које до данас служи као велика потпора и подстрек свима нама да и ми, бар у овом Великоме посту, следимо њен пример у борби са нашим слабостима, са нашим гресима. Она је, дакле, пример истинског покајања. И света Црква је у Пету недељу поставила њен спомен, да нас потсети ако неко од нас до сада у току овога поста није приступио светој тајни покајања и исповести да то учини, јер приближава се недеља страдања Христових, приближава се свето Васкрсење Његово. И данас у Светом Јеванђељу, Господ Својим Апостолима већ почиње да наглашава оно што их чека још са Њим, да ће Га предати у руке непријатеља, да ће Га убити и распети, да ће бити погребен, али и утеха да ће трећи дан васкрснути.

То је, браћо и сестре, поука данашње свете недеље и упутство свете Цркве да наставимо нашу борбу, не само у току поста са нашим слабостима и гресима него целог нашега живота.

Тајна исповести је тренутна, моментална, неколико пута годишње када пред свештеником, духовником, исповедамо своје грехе, које смо по слабости својој као људи у животу нашем починили.

А покајање које предходи тајни исповести, оно траје непрекидно. Јер шта је, уствари, покајање? То није само испричати пред духовником својим грехе, па сутрадан наставити по старом. Него покајање је пре свега свест о својим гресима и чврста одлука да их не понављамо у даљем своје животу. Као човек који дође у болницу, осећа се да није добро, да је болестан и прими га лекар и он лекару исприча своју причу где га боли, одкада га боли, како га жига и тако даље, да

би лекар установио праву дијагнозу његове болести. То је уствари у духовном животу света тајна исповести, где ми говоримо наше грехе, откривамо наше духовне болести пред духовником да би он на основу те дијагнозе могао да одреди и лек. Лек је управо покајање и ако треба епитимија од стране духовника којом се лечимо извесно време колико је одређено од наших слабости. Није добро да болесник буде код лекара, исприча своју причу, утврди се дијагноза, добије чак и терапију и лекове, врати се кући и не користи оно што му је лекар саветовао да би оздравио. Него, лекове које је добио, заборави где су или чак баци у корпу за отпатке. И онда разуме се нема исцељења, нема оздрављења.

Тако и у духовном погледу, браћо и сестре, када добијемо поуку од духовника, када добијемо епитимију, то није казна. То је лек, неопходан лек који нам помаже да се ослободимо својих духовних болести. Зато их треба свесрдно, радосно и ревносно издржати и тако се трудити на своме спасењу.

Света Црква је велики празник Христова страдања, Васкрсења успоставила овај пост да бисмо се ми појачаном молитвом, појачаним постом, појачаним исповедањем грехова и примања Свете Тајне Причешћа, да бисмо се припремили да сретнемо васкрслога Господа, да Га примимо у срца наша, у душу нашу, а Он нас када пођемо одавде са земље да прими у Царство Своје Небеско, и да нам тамо дарује Живот вечни како бисмо и ми са свима светима који су му, у овом животу угодили, да бисмо и ми са њима славили, Њега чудесног Господа са Оцем и Духом Светим, кроз све векове и сву вечност. Амин.

Нека је срећан и Богом благословен данашњи празник.